

YVES BOT

FŐTANÁCSNOK INDÍTVÁNYA

Az ismertetés napja: 2008. szeptember 11.¹

1. A Bírósághoz benyújtott jelen előzetes döntéshozatal iránti kérelem a társulás² fejlesztéséről szóló, 1980. szeptember 19-i 1/80 társulási tanácsi határozat³ 7. cikke első francia bekezdésének értelmezésére irányul.

2. E rendelkezés biztosítja a jogot valamely tagállam hivatalos munkaerőpiacán jelen lévő török munkavállaló azon családtagja számára, aki engedélyt kapott arra, hogy hozzá költözzön, és aki a fogadó tagállam területén már legalább három éve szabályszerű lakóhellyel rendelkezik, hogy e területen bármely állásajánlatra pályázzon.

3. Pontosabban, a kérdést előterjesztő bíróság arra keres választ, hogy megszerezheti-e egy török munkavállaló gyermeke az 1/80 határozat 7. cikke első bekezdésének első francia bekezdéséből fakadó jogokat, ha e

munkavállaló politikai menekültként lépett a fogadó tagállam területére. Azt is tudni kívánja, hogy ezt a gyermeket megilletik-e ezek a jogok, ha a török munkavállaló az e rendelkezés által előírt hároméves együttlakási időszakban két évig és hat hónapig folytatott keresőtevékenységet, a fennmaradó hat hónapban pedig munkanélküli volt. Végül a Bíróságtól arra is választ kérnek, hogy egy török munkavállaló gyermeke elveszítheti-e az említett rendelkezés alapján őt megillető jogokat, ha megállapítást nyer, hogy a török munkavállaló által megszerzett politikai menedékjog és az ezen alapuló tartózkodási jog valótlan adatokon alapszik.

4. A jelen indítványban kifejtem, hogy álláspontom szerint miért alkalmazandók az 1/80 határozat rendelkezései a fogadó tagállam területére politikai menekültként belépett török munkavállalóra és annak családtagjára. Majd azt javaslom a Bíróságnak, e határozat 7. cikke első bekezdésének első francia bekezdését oly módon értelmezze, hogy egy török munkavállaló gyermekét megilletik az e rendelkezésből fakadó jogok, ha e munkavállaló az előírt hároméves időszakban két év és hathavi időtartamban keresőtevékenységet

1 – Eredeti nyelv: francia.

2 – Az 1/80 határozat megtekinthető *Az EGK–Törökország társulási megállapodás és jegyzőkönyvei, valamint más alapszövegek*-ben, az Európai Közösségek Hivatalos Kiadványainak Hivatala, Brüsszel, 1992.

3 – A Társulási Tanácsot az Európai Gazdasági Közösség és Törökország közötti társulás létrehozásáról szóló, egyrészt a Török Köztársaság, másrészt az Európai Gazdasági Közösség tagállamai és a Közösség által 1963. szeptember 12-én Ankarában aláírt, a Közösség nevében az 1963. december 23-i 64/732/EGK tanácsi határozattal (HL 1964. 217., 3685. o.; magyar nyelvű kiadás 11. fejezet, 11. kötet, 10. o.) megkötött, jóváhagyott és megerősített megállapodás hozta létre.

folytatott, utána pedig hat hónapig munkanélküli volt. Végül javasolni fogom, hogy a Bíróság mondja ki, az 1/80 határozat 7. cikke első bekezdésének első francia bekezdése úgy értelmezendő, hogy ha egy török munkavállaló megtevesztő magatartás következtében kapott politikai menedékjogot, családtagját csak akkor illetik meg az e rendelkezésből fakadó jogok, ha e munkavállaló tartózkodási jogát a megkövetelt háromévi közös háztartásban való együttélést követően megvonták.

gazdaság gyorsuló fejlődését, továbbá javítani kell a török lakosság foglalkoztatási szintjén és életkörülményein”⁴.

6. A török munkavállalók említett megállapodás szerinti szabad mozgásának fokozatos megvalósítása a Társulási Tanács által meghatározott gyakorlati szabályok alapján történik, melynek feladata, hogy biztosítsa a társulásra vonatkozó szabályok alkalmazását és fokozatos fejlesztését.⁵

I – Jogi háttér

2. Az 1/80 határozat

A – A közösségi jog

1. A társulási megállapodás

5. A török munkavállalók Közösség területén való szabad mozgásának szabályozása érdekében ez utóbbi és a Török Köztársaság 1963. szeptember 12-én társulási megállapodást kötött. E megállapodás tárgya „a szerződő felek közötti kereskedelmi és gazdasági kapcsolatok folyamatos és kiegyensúlyozott megerősítésének elősegítése, teljes mértékben figyelembe véve, hogy biztosítani kell a török

7. A Társulási Tanács ennek keretében elfogadta az 1/80 határozatot, amelynek célja különösen a török munkavállalók és családtagjaik jogi helyzetének javítása a Társulási Tanács 1976. december 20-i 2/76 határozatával létrehozott szabályozáshoz képest. Ez utóbbi határozat előírta a török munkavállalók számára a fogadó tagállamban való fokozatos munkavállalási jogot, valamint e munkavállalók gyermekei számára a fogadó tagállamban az általános oktatáshoz való jogot.

⁴ – Lásd a társulási megállapodás 2. cikkének (1) bekezdését.

⁵ – Lásd a társulási megállapodás 6. cikkét.

8. A török munkavállalókra és családtagjaikra alkalmazandó rendelkezéseket az 1/80 határozat 6. és 7. cikke tartalmazza.

- négy év rendes foglalkoztatás után jogosult a választása szerinti bármely munkaviszonyban történő munkavállalásra.

9. Az 1/80 határozat 6. cikkének (1) bekezdése a következőképpen rendelkezik:

„(1) A családtagok szabad munkavállalásra való jogosultságáról szóló 7. cikk sérelme nélkül, valamely tagállam rendes munkaerőpiacához tartozó török munkavállaló ebben a tagállamban:

- egy év rendes foglalkoztatás után jogosult arra, hogy munkavállalási engedélyét ugyanannál a munkáltatónál megújítsa, amennyiben munkaviszonyban áll;

(2) Az éves és a szülési szabadság, munkahelyi baleset vagy rövid betegség miatti távollét beleszámít a rendes foglalkoztatás idejébe. Az önhibán kívüli munkanélküliség időtartama, amelyet az illetékes hatóságok szabályosan megállapítottak, valamint a hosszabb betegség miatti távollét ugyan nem számít bele a rendes foglalkoztatás idejébe, de nem érinti a korábbi foglalkoztatási időtartam alatt megszerzett jogokat.

(3) Az (1) és (2) bekezdés alkalmazásának szabályait a nemzeti jogszabályok állapítják meg.”

10. Az 1/80 határozat 7. cikke előírja:

- három év rendes foglalkoztatás után – és a közösségi tagállamok munkavállalóinak biztosítandó elsőbbségre is figyelemmel – jogosult arra, hogy ugyanazon foglalkozás vonatkozásában a választása szerinti munkáltatónál jelentkezzen bármely, rendes feltételek mellett meghirdetett és e tagállam munkaügyi hatóságánál bejelentett állásajánlatra;

„Valamely tagállam rendes munkaerőpiacához tartozó török munkavállaló családtagja, aki engedélyt kapott arra, hogy a munkavállalóhoz költözzön,

- jogosult – a Közösség tagállamai munkavállalóinak biztosítandó elsőbbségre is figyelemmel – bármely állásajánlatra jelentkezni, amennyiben ott már legalább három éve szabályszerű lakóhellyel rendelkezik;

gészség miatt indokolt korlátozásokra figyelemmel kell alkalmazni.” [nem hivatalos fordítás]

- jogosult a választása szerinti bármely munkaviszonyban történő szabad munkavállalásra, amennyiben ott legalább öt éve szabályszerű lakóhellyel rendelkezik.

3. A 2004/83/EK irányelv

12. A 2004/83/EK irányelv⁶ célja, hogy minimumszabályokat határozzon meg a harmadik országok állampolgárainak, illetve a hontalan személyek menekültként való elismerésének feltételeiről annak biztosítása érdekében, hogy valamennyi tagállamban azonos feltételeket alkalmazzanak e személyek beazonosítására.⁷

A török munkavállaló gyermeke, aki a fogadó országban szakmai képzettséget szerzett, az érintett tagállamban való tartózkodása időtartamától függetlenül pályázhat minden állásajánlatra, amennyiben egyik szülője az érintett tagállamban legalább három éve munkaviszonyban áll.” [nem hivatalos fordítás]

13. A 2004/83/EK irányelv 38. cikkének (1) bekezdése értelmében a tagállamoknak 2006. október 10-ig kell megfelelniük ezen irányelv rendelkezéseinek. Az irányelv 2004. október 20-án lépett hatályba.⁸

11. Az 1/80 határozat 14. cikkének (1) bekezdése szerint annak II. fejezete 1. szakasza rendelkezéseit – amelyek közé a 6. és 7. cikk is tartozik – „a közrend, a közbiztonság és a köze-

6 – A harmadik országok állampolgárainak, illetve a hontalan személyeknek menekültként vagy a más okból nemzetközi védelemre jogosultként való elismerésének feltételeiről és az e státuszok tartalmára vonatkozó minimumszabályokról szóló, 2004. április 29-i tanácsi irányelv (HL L 304., 12. o.; magyar nyelvű különkiadás 19. fejezet, 7. kötet, 96. o.).

7 – Lásd a (6) preambulumbekendést.

8 – Lásd a 39. cikket.

B – A Genfi Egyezmény

14. A Németországi Szövetségi Köztársaság 1953. december 1-jén ratifikálta a menekültek jogállásáról szóló, Genfben 1951. július 28-án aláírt egyezményt⁹. Az egyezmény célja, hogy jogállást, valamint nemzetközi elismerést biztosítson a menekültek és hontalanok számára.

15. Ennek megfelelően ezen egyezmény 1A. cikkének (2) bekezdése értelmében a „menekült” kifejezés alkalmazandó minden olyan személyre, „aki faji, illetőleg vallási okok, nemzeti hovatartozása, meghatározott társadalmi csoporthoz tartozása avagy politikai meggyőződése miatti üldözéstől való megalapozott félelme miatt az állampolgársága szerinti országon kívül tartózkodik, és nem tudja, vagy az üldözéstől való félelmében nem kívánja annak az országnak a védelmét igénybe venni; vagy aki állampolgársággal nem rendelkezve és korábbi szokásos tartózkodási helyén kívül tartózkodva ilyen események következtében nem tud, vagy az üldözéstől való félelmében nem akar oda visszatérni”.

16. A menekültek jogállásáról szóló Genfi Egyezmény 5. cikke előírja, hogy „[a]z Egyezmény egyetlen rendelkezése nem érintheti

hátrányosan azokat a jogokat és kedvezményeket, amelyeket egy Szerződő Állam az Egyezményen kívül biztosít a menekülteknek”.

II – Az alapeljárás

17. Az alapeljárás felperesének apja a következő helyzetben van.

18. Ali Altun török állampolgár. 1996. március 27-én érkezett Németországba menedékkérőként. A külföldi menekültek elismeréséért felelős szövetségi hivatal 1996. április 19-én hozott határozatával menekültként ismerte el. Ennek következtében a mönchengladbachi idegenrendészeti hatóság 1996. május 23-án nemzetközi úti igazolvánnyal, valamint határozatlan időre szóló németországi tartózkodási engedéllyel látta el.

19. A. Altun 1999. május 1-jétől 2000. január 1-jéig Stuttgartban rendelkezett lakóhellyel, e naptól kezdve pedig Böblingenben.

⁹ – Az Egyesült Nemzetek Szerződéseinek Tára, 1954., 189. kötet, 150. o., 2545. sz. A menekültek jogállásáról szóló, 1967. január 31-én New Yorkban aláírt jegyzőkönyv által módosított egyezmény (a továbbiakban: Genfi Egyezmény).

20. 1999. július hónapban kereső tevékenységbe kezdett, egy stuttgarti munkaerő-kölcsönző cégnél helyezkedett el. Ezt követően 2000. április 1-jétől egy élelmiszergyártó cég alkalmazásában állt. E cég 2002. június 1-jén csődöt jelentett. A. Altun ezen időponttól kezdődően mentesítették a munkavégzési kötelezettség alól, és felszólították arra, hogy a munkaügyi hivatalnál munkanélküliként vetesse magát nyilvántartásba. A munkaviszony A. Altun és az élelmiszergyártó cég között hivatalosan 2002. július 31-én szűnt meg.

21. 2002. június 1-je és 2003. május 26. között munkanélküli ellátásban részesült.

22. A. Altun, akinek családja Törökországban maradt, 1999 júniusában feleségét, fiát és lányait érintő családdegyszítési eljárást indított.

23. Fia, Ibrahim Altun, az alapeljárás felpere, miután vízumot kapott, 1999. november 30-án érkezett Németországba, és az apjához költözött. 1999. december 9-én Stuttgart tartományi főváros idegenrendészeti hatóságától 2000. december 31-ig érvényes tartózkodási engedélyt kapott. Ezt az engedélyt a Stadt Böblingen 2000. december 4-én 2002. december 31-ig, 2002. november 21-én pedig 2003. december 8-ig újfent meghosszabbította.

24. I. Altun, miután a munkaügyi hivatal munkanélküliként nyilvántartásba vette, 2003. szeptember 1-jétől egy munkanélküli fiatalok számára szervezett tanfolyamon vett részt, amelyet 2004. április 2-án félbehagyott.

25. I. Altun 2003. március 22-én nemi erőszak elkövetését kísérelte meg egy tizenhat éves lány sérelmére. Emiatt 2003. április 28-án előzetes letartóztatásba helyezték, amely 2003. május 27-ig tartott.

26. Az Amtsgericht Böblingen (Németország) 2003. szeptember 16-án hozott ítéletével egy év és három hónap, próbaidőre felfüggesztett szabadságvesztésre ítélte.

27. I. Altun 2003. november 20-án tartózkodási engedélyének ismételt meghosszabbítását kérte a Stadt Böblingennél, amelyet az a 2004. április 20-i határozatával megtagadott. A Stadt Böblingen azt is elrendelte, hogy I. Altun a határozat kézhezvételétől számított három hónapon belül hagyja el Németország területét, ellenkező esetben visszatoloncolják Törökországba.

28. A Stadt Böblingen arra alapította határozatát, hogy I. Altun súlyos bűncselekményt követett el, ami a német jog szerint a tartózkodási jog meghosszabbítása iránti kérelem tekintetében elutasítási ok. A bíróság arra is rámutatott, hogy I. Altun nem szerezte meg az 1/80 határozat 7. cikkének első mondata szerinti jogállást.

„1) Az [...] 1/80 határozat 7. cikkének első mondatából fakadó jogok megszerzése megkívánja-e, hogy a »családegyesítésre jogosult«, akinél a családtag a hároméves időszak alatt jogszerűen lakóhellyel rendelkezik, ezen időszak egésze alatt megfeleljen a Társulási Tanács 1/80 határozata 7. cikkének első mondata szerinti feltételeknek?

29. Mivel az e határozat ellen általa benyújtott ellentmondást 2004. október 5-én elutasították, I. Altun ezen elutasító határozat ellen keresetet nyújtott be a Verwaltungsgericht Stuttgarthoz (Németország). Álláspontja szerint a tartózkodási jogának meghosszabbítása iránti kérelem nem vizsgálható kizárólag a nemzeti jog alapján, hanem azt az 1/80 határozat 7. cikke első mondatának fényében is vizsgálni kell.

2) Megszerezhetik-e a családtagok az [...] 1/80 határozat 7. cikkének első mondatából fakadó jogokat, ha a »saját jogán jogosult« e hároméves időszakban különböző munkaadóknál két év és hathavi időtartamban folytatott keresőtevékenységet, utána pedig hat hónapig önhibáján kívül munkanélküli volt, és ezt követően hosszabb ideig az is maradt?

III – Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések

30. Ilyen körülmények között a Verwaltungsgericht Stuttgart felfüggesztette az eljárást, és előzetes döntéshozatal végett az alábbi kérdéseket terjesztette a Bíróság elé:

3) Hivatkozhat-e az [...] 1/80 határozat 7. cikkének első mondatára az is, aki családtagként olyan török állampolgárhoz költözésre kapott engedélyt, akinek tartózkodási joga és ezáltal valamely tagállam rendes munkaerőpiacához való hozzáférése egyedül a Törökországban elszenvedett politikai üldöztetése miatt részére biztosított politikai menedékjogon alapszik?

4) A harmadik kérdésre adandó igenlő válasz esetén: akkor is hivatkozhat-e egy családtag az [...] 1/80 határozat 7. cikkének első mondatára, ha a »családegyesítésre jogosult« (jelen esetben az apa) részére biztosított politikai menedékjog és az ezen alapuló tartózkodási jog, valamint a munkaerőpiachoz való hozzáférés valótlán adatokon alapszik?

5) A negyedik kérdésre adandó nemleges válasz esetén: ilyen esetben az [...] 1/80 határozat 7. cikkének első mondatából fakadó jogok családtagoktól való megtagadása előtt szükséges-e, hogy a »családegyesítésre jogosult« (jelen esetben az apa) jogait megelőzően formálisan megvonják, illetve visszavonják?”

feltételek teljesülnek, e rendelkezés közvetlen hatálya azt eredményezi, hogy a foglalkoztatás tekintetében a török állampolgárnak közvetlenül az 1/80 határozatból egyéni joga származik, valamint e jog hatékony érvényesülése szükségképpen megkívánja a szintén a közösségi jogon alapuló tartózkodási jog egyidejű meglétét is, függetlenül attól, hogy az e joghoz való hozzáférés feltételei továbbra is teljesülnek-e.¹¹

32. Az alapügyben nem vitatott, hogy I. Altun az 1/80 határozat 7. cikke első bekezdése első francia bekezdésének megfelelően engedélyt kapott arra, hogy a fogadó tagállam területén apjához, A. Altunhoz költözzön, valamint hogy több mint három évig nála lakott. I. Altun tehát e rendelkezés hatálya alá tartozhatna.

IV – Elemzés

31. Előzetesen emlékeztetni kell arra, hogy az állandó ítélkezési gyakorlat értelmében az 1/80 határozat 7. cikke első bekezdésének rendelkezései közvetlen hatállyal bírnak, ezért az ott meghatározott feltételeket teljesítő török állampolgár a nemzeti bíróság előtt közvetlenül hivatkozhat azokra a jogokra, amelyek e rendelkezések alapján megilletik.¹⁰ Továbbá, amennyiben az e határozat 7. cikkének első bekezdésében meghatározott

33. A kérdést előterjesztő bíróság harmadik kérdésével azonban arra keres választ, hogy egy török munkavállaló gyermeke megszerezheti-e az 1/80 határozat 7. cikke első bekezdésének első francia bekezdéséből fakadó jogokat, ha ez a munkavállaló politikai menekültként lépett a fogadó tagállam területére.

10 – Lásd a C-351/95. sz. Kadiman-ügyben 1997. április 17-én hozott ítélet (EBHT 1997., I-2133. o.) 28. pontját, a C-329/97. sz. Ergat-ügyben 2000. március 16-án hozott ítélet (EBHT 2000., I-1487. o.) 34. pontját és a C-65/98. sz. Eyüp-ügyben 2000. június 22-én hozott ítélet (EBHT 2000., I-4747. o.) 25. pontját).

11 – A fent hivatkozott Ergat-ügyben hozott ítélet 40. pontja.

34. Továbbá, első és második kérdésével a kérdést előterjesztő bíróság tudni kívánja, hogy ezt a gyermeket megilletik-e ezek a jogok akkor, ha a török munkavállalóval közös háztartásban való háromévi együttélés során ez utóbbi két év és hathavi időtartamban folytatott keresőtevékenységet, a fennmaradó hat hónapban pedig munkanélküli volt.

35. Végül negyedik és ötödik kérdésével a kérdést előterjesztő bíróság arra keres választ, hogy egy török munkavállaló gyermeke elveszítheti-e az 1/80 határozat 7. cikke első bekezdésének első francia bekezdéséből fakadó jogokat, ha megállapítást nyer, hogy a török munkavállaló valótlan adatok alapján szerezte meg a politikai menedékjogot és az ezen alapuló tartózkodási jogot.

37. Nem gondolom, hogy ez a helyzet.

38. Emlékeztetni kell arra, hogy a 2004/83 irányelv 2004. október 20-án lépett hatályba, valamint hogy a tagállamoknak 2006. október 10-ig kellett ezen irányelvnek megfelelniük.¹² Álláspontom szerint tehát az az alapügy tényállására nem alkalmazandó, mivel A. Altun 1996. március 27-én érkezett Németországba.

39. Továbbá úgy vélem, hogy a Genfi Egyezmény nem akadályozza az 1/80 határozat azon török munkavállalókra történő alkalmazásának, akik menekültként léptek a fogadó tagállam területére.

A – A harmadik kérdésről

36. Harmadik kérdésével a kérdést előterjesztő bíróság arra keres választ, hogy befolyásolja-e az 1/80 határozat alkalmazását az a körülmény, hogy egy török munkavállaló politikai menekültként lépett Németország területére. A kérdést előterjesztő bíróság ugyanis azt szeretné tudni, hogy e határozat alkalmazásának akadályát képezi-e a 2004/83 irányelv és a Genfi Egyezmény.

40. Szem előtt kell tartani, hogy a Genfi Egyezmény 5. cikke szerint „[a]z Egyezmény egyetlen rendelkezése nem érintheti hátrányosan azokat a jogokat és kedvezményeket, amelyeket egy Szerződő Állam az Egyezményen kívül biztosít a menekülteknek”.

¹² – Lásd az említett irányelv 38. cikkének (1) bekezdését és 39. cikkét.

41. Véleményem szerint az 1/80 határozat más jogokat és kedvezményeket biztosít a török nemzetiségű politikai menekülteknek, mint a Genfi Egyezmény.

42. A Bíróság ugyanis már kimondta, nem releváns az 1/80 határozat alkalmazása szempontjából, hogy milyen okból biztosítottak a török munkavállaló számára tartózkodási jogot.¹³

43. A hivatkozott Kus-ügyben hozott ítéletben a Bíróság kimondta, attól fogva, hogy egy török munkavállaló érvényes tartózkodási engedély birtokában több mint egy éve munkaviszonyban áll, teljesíti az 1/80 határozat 6. cikke (1) bekezdésének első francia bekezdésében előírt feltételeket, még akkor is, ha a tartózkodási engedélyt, amellyel rendelkezik, számára eredetileg nem a munkaviszony céljából, hanem más célból adták meg.¹⁴

44. Következésképpen véleményem szerint egy török politikai menekültet, mivel mindezekelőtt munkavállaló, megilletik az 1/80 határozat 6. cikkének (1) bekezdése által biztosított jogok, feltéve hogy megfelel az e cikkben megjelölt feltételeknek.

13 – Lásd a C-294/06. sz., Payir és társai ügyben 2008. január 24-én hozott ítélet (EBHT 2008., I-203. o.) 40. és 45. pontját. Lásd a C-237/91. sz. Kus-ügyben 1992. december 16-án hozott ítélet (EBHT 1992., I-6781. o.) 21. és 22. pontját is.

14 – Lásd a 23. pontot.

45. Egyébként, a Genfi Egyezménnyel ellentétben, amely a politikai menekült családtagja számára nem ír elő egyéni jogokat, az 1/80 határozat lehetővé teszi a török munkavállaló családtagja¹⁵ számára, aki engedélyt kapott arra, hogy hozzá költözzön, hogy megszerezze a rendes munkaerőpiachoz való hozzáféréshez való jogot.

46. Ezért véleményem szerint attól kezdve, hogy egy politikai menekült érvényes tartózkodási jogot, valamint munkavállalási engedélyt szerez, ennek megfelelően tehát jogszerűen hozzáférhet a rendes munkaerőpiachoz, alkalmazandó rá az 1/80 határozat.

47. A német jog szerint a határozatlan idejű tartózkodási engedéllyel vagy tartózkodási joggal rendelkező külföldieknek nem kell munkavállalási engedéllyel rendelkezniük.¹⁶ Ezért ezeknek a személyeknek joguk van a német munkaerőpiacon megjelenni, kizárólag abból a tényből kifolyólag, hogy hatá-

15 – A Bíróság tag értelemben határozta meg a „családtag” fogalmát. Így a C-275/02. sz. Ayaz-ügyben 2004. szeptember 30-án hozott ítéletében (EBHT 2004., I-8765. o.) kimondta, hogy egy török munkavállaló mostohafia, aki 21 évnél fiatalabb vagy a munkavállaló eltartottja, e munkavállaló családtagjának minősül, és ezért megilletik az 1/80 határozat 7. cikkének első bekezdése által ráruházott jogok (48. pont). A Bíróság mindenekelőtt arra a tényre alapította érvelését, hogy e rendelkezés egyetlen eleméből sem következik, hogy a családtag fogalma a török munkavállaló vérrokonaira korlátozódna. Ezt követően a Bíróság azt állapította meg, hogy az Európai Gazdasági Közösség és a Marokkói Királyság között 1976. április 27-én Rabatban aláírt és a Közösség nevében az 1978. szeptember 26-i 2211/78/EGK tanácsi rendelettel (HL L 264., 1. o.) jóváhagyott együttműködési megállapodás értelmében e fogalom kiterjed a munkavállaló házastársára és azon felmenő egyenes ági rokonaira, akik vele együtt a fogadó tagállamban tartózkodnak (46. és 47. pont).

16 – Lásd a Sozialgesetzbuch III. (a társadalombiztosításról szóló III. sz. német törvény) 284. §-ának (1) bekezdését.

rozatlan idejű tartózkodási engedéllyel rendelkeznek.

eredő jogok, ha az e munkavállalóval közös háztartásban való háromévi együttélés során ez utóbbi két év és hathavi időtartamban folytatott keresőtevékenységet, a maradék hat hónapban pedig munkanélküli volt.

48. Az alapügyben a német hatóságok határozatlan idejű tartózkodási engedélyt állítottak ki A. Altun számára. Így tehát hozzájárultak ahhoz, hogy munkavállalói jogállással rendelkezzen, biztosítva számára a munkaerőpiachoz való hozzáférést.

49. Véleményem szerint ebből az következik, hogy A. Altun megszerezheti az 1/80 határozat 6. cikkének (1) bekezdéséből eredő jogokat, és ennél fogva azok a családtagjai, akik teljesítik e határozat 7. cikkében felsorolt feltételeket, szintén hivatkozhatnak az általa számukra biztosított jogokra.

50. E megfontolásokra tekintettel álláspontom szerint az 1/80 határozat rendelkezései alkalmazandók a fogadó tagállam területére politikai menekültként belépett török munkavállalóra és családtagjaira.

52. A kérdést előterjesztő bíróság ugyanis azt kívánja tudni, hogy a körülményekre tekintettel A. Altun úgy tekinthető-e, mint aki a rendes munkaerőpiachoz tartozott az 1/80 határozat 7. cikke első bekezdésének első francia bekezdése értelmében. Felteszi a kérdést, hogy lehet-e erről szó, ha a török munkavállalónak egy hároméves időszakban nem volt szabályszerű munkaviszonya.

53. Emlékeztetni kell mindenekelőtt arra, hogy az említett határozat 7. cikke első bekezdésének első francia bekezdése szerint „valamely tagállam rendes munkaerőpiacához tartozó török munkavállaló családtagja, aki engedélyt kapott arra, hogy a munkavállalóhoz költözzön, jogosult – a Közösség tagállamai munkavállalóinak biztosítandó elsőbbségre is figyelemmel – bármely állásajánlatra jelentkezni, amennyiben ott már legalább három éve szabályszerű lakóhellyel rendelkezik”.

B – Az első és második kérdésről

51. A kérdést előterjesztő bíróság arra keres választ, hogy egy török munkavállaló gyermekét megilletik-e az 1/80 határozat 7. cikke első bekezdésének első francia bekezdéséből

54. Meg kell állapítani, hogy ellentétben az 1/80 határozat 6. cikkében foglalt kifejezett követelménnyel, e határozat 7. cikke első

bekezdésének első francia bekezdésében egyáltalán nem szerepel, hogy a török munkavállalónak a családtaggal közös háztartásban való együttélés három éve alatt szabályszerű munkaviszonnyal kell rendelkeznie.

erőpiacon való stabil és biztos helyzetet előfeltételez, és ennek megfelelően magában foglalja a nem vitatott tartózkodási jog meglétét.²⁰

55. A Bíróság a Birden-ügyben 1998. november 26-án hozott ítéletében¹⁷ különbséget tett a munkavállaló, a rendes munkaerőpiachoz tartozás és a szabályszerű munkaviszony fogalmai között.

56. Ezen ítélet szerint a munkavállaló olyan személy, aki egy másik személy részére díjazás ellenében valós és tényleges munkát végez, kizárva az olyan egyszerűbb, kiegészítő jellegű tevékenységeket, amelyek jelentősége kifejezetten csekély.¹⁸

57. A Bíróság ezt követően kifejtette, hogy „a rendes munkaerőpiac” fogalma az érintett állam törvényi rendelkezéseinek megfelelő munkavállalók összességét foglalja magában, akik ennek megfelelően jogosultak annak területén keresőtevékenységet folytatni.¹⁹

58. Végül a Bíróság emlékeztetett arra, hogy állandó ítélkezési gyakorlata szerint a munkaviszony szabályszerűsége a tagállami munka-

59. E két utóbbi fogalom közti különbségtétel kevésbé egyértelműnek tűnhet. A szabályszerű munkaviszonnyal rendelkező személy önmagában e körülménynél fogva teljesíti a második feltételt, vagyis azt, hogy a rendes munkaerőpiachoz tartozik. Az a török munkavállaló ugyanis, akinek valamely tagállam területén szabályszerű munkaviszonya van, szükségképpen megkapta a jogot ilyen tevékenység végzésére, és úgy tekintendő, hogy tiszteletben tartotta azon jogszabályokat, amelyeket e tagállam előír vele szemben a területére való belépés, valamint ott kereső tevékenység folytatása tekintetében.

60. Azonban, bár e két fogalom összefügg, a Bíróság ítélkezési gyakorlata bizonyította, hogy azokat meg kell különböztetni egymástól.

61. A Bíróság a Tetik-ügyben 1997. január 23-án hozott ítéletében²¹, és az 1/180 határozat 6. cikkének (1) bekezdésével kapcsolatban kimondta, hogy az a török munkavállaló, aki több mint négy éven át szabályszerű munkaviszonnyal rendelkezett valamely tagállamban, és ugyanebben a tagál-

17 – C-1/97. sz. ügy (EBHT 1998., I-7747. o.).

18 – A fent hivatkozott Birden-ügyben hozott ítélet 25. pontja.

19 – Ugyanott, 51. pont.

20 – Ugyanott, 55. pont.

21 – C-171/95. sz. ügy (EBHT 1997., I-329. o.).

lamban másik munka keresése céljából megszakítja e munkaviszonyt, nem tekinthető úgy, hogy véglegesen elhagyta e tagállam munkaerőpiacát, feltéve hogy továbbra is a rendes munkaerőpiachoz tartozik. A Bíróság ezt követően rámutatott, hogy ez a feltétel teljesül, amennyiben e munkavállaló az érintett tagállam által esetlegesen előírt valamennyi formai követelménynek eleget tesz, többek között munkakeresőként nyilvántartásba véteti magát az illetékes hatóságoknál.²²

62. A török munkavállalót kizárólag végleges távolléte, vagy az a tény zárja ki a rendes munkaerőpiacról, hogy például nyugdíjba vonulása miatt véglegesen elhagyta a fogadó tagállam munkaerőpiacát.²³

63. Véleményem szerint ebből az ítélkezési gyakorlatból következően a rendes munkaerőpiac tartozás fogalma azt jelenti, hogy a török munkavállalónak jogszerűen hozzá kell férnie a fogadó tagállam munkaerőpiacához. Ez tehát nem azt jelenti, hogy e munkavállalónak ténylegesen kereső tevékenységet kell kifejtenie.

64. Úgy gondolom, hogy ez a megoldás átvihető az 1/80 határozat 7. cikkének első bekezdésére, és még inkább akkor, ha

a munkanélküli időszakok a munkavállaló önhibáján kívüliek.

65. Mindenekelőtt, ugyanazon fogalom értelmezésének egységessége véleményem szerint szükségessé teszi az e határozat 7. cikkének első bekezdésében szereplő, „a rendes munkaerőpiachoz tartozás” fogalom ugyanolyan módon történő értelmezését, mint az említett határozat 6. cikkének (1) bekezdésében használt fogalomét.

66. Továbbá, álláspontom szerint ez az értelmezés felel meg az 1/80 határozat célkitűzésének és rendszerének.

67. E határozat célja ugyanis az említett határozat valamely rendelkezésében megállapított feltételeknek megfelelő török állampolgárok fogadó tagállamba történő fokozatos beilleszkedésének elősegítése, akik ennél fogva az e határozatban biztosított jogokban részesülnek.²⁴

68. Az első szakasz jogok fokozatos biztosítását jelenti a török munkavállaló számára munkaviszonya időtartamának függvényében. Ennek megfelelően az 1/80 határozat 6. cikke szerint a török munkavállaló egy év rendes

22 – 40. és 41. pont. Lásd a C-383/03. sz. Dogan-ügyben 2005. július 7-én hozott ítélet (EBHT 2005., I-6237. o.) 19. pontját is.

23 – Lásd a C-340/97. sz. Nazli-ügyben 2000. február 10-én hozott ítélet (EBHT 2000., I-957. o.) 37–39. pontját.

24 – Lásd többek között a C-325/05. sz. Derin-ügyben 2007. július 18-án hozott ítélet (EBHT 2007., I-6495. o.) 53. pontját.

foglalkoztatás után jogosult arra, hogy munkavállalási engedélyét ugyanannál a munkáltatónál megújítsa, három év rendes foglalkoztatás után jogosult arra, hogy ugyanazon foglalkozás vonatkozásában egy másik munkáltatónál jelentkezzen bármely ajánlat vonatkozásában és végül négy év rendes foglalkoztatás után jogosult a választása szerinti bármely munkaviszonyban történő munkavállalásra.

69. Majd, és ez jelenti a második szakaszt, a török munkavállalók fogadó tagállamba történő fokozatos beilleszkedésének elősegítése érdekében az 1/80 határozat 7. cikkének első bekezdésében biztosítja azok családtagjai számára a lehetőséget, hogy családegyesítés céljából engedélyt kapjanak arra, hogy hozzá költözzenek, annak érdekében, hogy e tagállamban létesítsenek lakóhelyet. Továbbá e török munkavállaló családja beilleszkedésének elősegítése céljából e cikk feljogosítja a családtagokat arra, hogy bizonyos idő után kereső tevékenységet folytassanak e tagállamban.²⁵

70. Az 1/80 határozat 7. cikkének első bekezdése tehát kedvező feltételeket kíván teremteni a fogadó tagállamban történő családegyesítés számára azáltal, hogy a családtagoknak előbb megengedi a bevándorolt munkavállalónál való tartózkodást, később pedig megerősíti helyzetüket az ezen állam munkaerőpiacához való hozzáférés iránti jog biztosításával.²⁶

25 – Lásd a fent hivatkozott Kadiman-ügyben hozott ítélet 34. és 35. pontját.

26 – Ugyanott, 36. pont.

71. Úgy tűnik számomra, hogy ezek a családegyesítés szempontjából kedvező feltételek, és ezzel a török munkavállalónak a fogadó tagállam munkaerőpiacán történő megfelelő beilleszkedése nem valósulhatna meg, ha ettől a munkavállalótól nem csak azt követelnék meg, hogy egy hároméves időszak alatt e tagállam rendes munkaerőpiacához tartozzon, hanem azt is, hogy ez idő alatt mindvégig szabályszerű munkaviszonyban álljon.

72. Ez az értelmezés ugyanis az alapügyben szereplőhöz hasonló esetben azt eredményezné, hogy a török munkavállaló családtagjától amiatt tagadnák meg az 1/80 határozat 7. cikke első bekezdésének első francia bekezdéséből fakadó jogokat, mert e munkavállaló a fogadó tagállam területén töltött hároméves időszak során csak két év hat hónapot dolgozott, a fennmaradó hat hónap folyamán pedig önhibáján kívül munkanélküli volt.

73. Figyelembe véve a jelenlegi gazdasági konjunktúrát, amely a munkakeresők számára, és bizonyosan különösen a harmadik országok állampolgárai számára nehézséget okozhat, és tekintettel az 1/80 határozat 7. cikkének célkitűzésére, amely, erre szeretnék emlékeztetni, a török munkavállaló családja beilleszkedésének elősegítése azáltal, hogy kedvező feltételeket teremt a családegyesítés szempontjából, elősegítve ezáltal e munkavállaló beilleszkedését is, az a véleményem, hogy az ilyen értelmezés következtében jelentősen szűkülne e határozat 7. cikkének hatálya.

74. Ezért úgy gondolom, ahhoz, hogy a török munkavállaló családtagját megillessék az említett határozat 7. cikke első bekezdésének első francia bekezdése által számára biztosított jogok, nem szükséges, hogy e török munkavállaló egy hároméves időszak alatt szabályszerű munkaviszonnyal rendelkezzen.

75. A kérdést előterjesztő bíróság azt is tudni kívánja, hogy a török munkavállalónak a családtaggal közös háztartásban való együttélés hároméves időszaka alatt a rendes munkaerőpiachoz kellett-e tartoznia annak érdekében, hogy ez utóbbit megillessék az 1/80 határozat 7. cikke első bekezdésének első francia bekezdéséből fakadó jogok.

76. A Cetinkaya-ügyben 2004. november 11-én hozott ítéletében²⁷ a kérdést előterjesztő bíróság arra keresett választ, hogy egy török állampolgár, aki török munkavállaló családtagja, és teljesítette a közös lakóhelyre vonatkozó feltételt, elveszítheti-e az 1/80 határozat 7. cikkének első bekezdése által számára biztosított jogokat csupán azért, mert az érintett munkavállaló valamely időpontban már nem tartozik a fogadó tagállam rendes munkaerőpiacához.

77. A Bíróság kimondta, hogy az 1/80 határozat 7. cikkének első bekezdésében biztosított jogokat a családtag – a rendes munkaerőpiachoz tartozó török munkavállalóval való együttlakás után – akkor is gyakorolhatja, ha

ez a munkavállaló már nem tartozik a fogadó tagállam munkaerőpiacához.²⁸

78. Ezen ítélkezési gyakorlatból álláspontom szerint az következik, hogy a rendes munkaerőpiachoz tartozás feltételének legalább az e családtaggal való együttlakás hároméves időszaka alatt ténylegesen teljesülnie kell.

79. Az alapügyben nem vitatott, hogy I. Altun legalább három éven át az apjánál lakott. E hároméves időszakkal kapcsolatban a kérdést előterjesztő bíróság közli, hogy A. Altun két éven és hat hónapon át folytatott keresőtevékenységet, a fennmaradó hat hónapban pedig munkanélküli volt. Az alapügy felperesének észrevételeiben továbbá szerepel, hogy A. Altun 2004. november 7-én újra munkába állt.²⁹

80. Ezért álláspontom szerint A. Altun fiával, I. Altunnal közös háztartásban való együttélésének három éve alatt a rendes munkaerőpiachoz tartozott, és hogy ez utóbbit megilletik az 1/80 határozat 7. cikke első bekezdésének első francia bekezdéséből fakadó jogok.

27 – C-467/02. sz. ügy 2004., I-10895. o.).

28 – Lásd az említett ítélet 32. pontját.

29 – Lásd az észrevételek 8. oldalát.

81. Mindezekre tekintettel az a véleményem, hogy egy török munkavállaló gyermekét megilletik az e határozatból eredő jogok, ha ez e munkavállaló a megkövetelt háromévi együttélés során két év és hathavi időtartamban folytatott keresőtevékenységet, utána pedig hat hónapon át munkanélküli volt.

C – A negyedik és ötödik kérdésről

82. A kérdést előterjesztő bíróság lényegében arra keres választ, megilletik-e a családtagot az 1/80 határozat 7. cikkének első bekezdéséből eredő jogok, ha a török munkavállaló politikai menekültként lépett a fogadó tagállam területére, és e jogállást valótlán adatok alapján biztosították számára.

83. A kérdést előterjesztő bíróság kérelmében rámutat, hogy „[...] támpontok egész sora áll rendelkezésére annak a következtetésnek a levonásához, hogy [A. Altun] által a menekültügyi eljárás keretében szolgáltatott adatok a valóságnak nem felelhetnek meg”³⁰.

84. A Bíróság elé terjesztett észrevételeiben az Európai Közösségek Bizottsága úgy véli, hogy a Bíróságnak nincs hatásköre e kérdések megválaszolására, mivel azok hipotetikus jellegűek.³¹

85. Kétségtelenül igaz, hogy a kérdést előterjesztő bíróság nem tájékoztat arról, van-e folyamatban eljárás a nemzeti bíróságok előtt A. Altun tartózkodási engedélyének megsemmisítése iránt, és bár az alapeljárás tárgya valójában A. Altun fia tartózkodási engedélyének megsemmisítése, véleményem szerint ez utóbbinak a helyzete elválaszthatatlanul kötődik apja helyzetéhez. Az 1/80 határozat értelmében ugyanis mindenekelőtt a török munkavállaló helyzete teszi lehetővé a családtagok számára, hogy jogokat szerezzenek. Következésképpen egy olyan körülmény, amely megváltoztathatja a török munkavállaló helyzetét, kihatással lehet családtagjának helyzetére is. Ezért álláspontom szerint az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdésekre válaszolni kell.

86. A kérdést előterjesztő bíróság felteszi a kérdést, az a körülmény, hogy az illetékes hatóságok szerint A. Altun politikai menekülti jogállását és az ezen alapuló tartózkodási engedélyét valótlán adatok alapján biztosították, megakadályozza-e, hogy I. Altunt megillessék az 1/80 határozat 7. cikke első bekezdésének első francia bekezdéséből fakadó jogok.

30 – Lásd az előzetes döntéshozatalra utaló határozat 11. oldalát.

31 – 46. pont.

87. Véleményem szerint egy török munkavállaló által politikai menekültként a fogadó tagállam területére lépéskor tanúsított megtevesztő magatartás abban az esetben akadályozza meg, hogy e munkavállaló gyermekét ezek a jogok megillessék, ha a hatóságok a megkövetelt három év együttlakás letelte előtt eljárást indítottak az említett munkavállaló tartózkodási engedélyének megvonása iránt.

88. Mindenekelőtt emlékeztetni kell arra, hogy a Bíróság a Kol-ügyben 1997. június 5-én hozott ítéletében³² kimondta, hogy az olyan tartózkodási engedély megadását követően munkaviszonyban töltött időszakok, amelyet az érdekelt csak elítélést eredményező megtevesztő magatartása alapján kapott meg, nem tekinthetők szabályszerűnek az 1/180 határozat 6. cikkének (1) bekezdése értelmében, mivel a török állampolgár nem teljesítette ezen engedély megadásának feltételeit, amely ezért a megtevesztés felfedezése után kétségbevonható volt.³³

89. Úgy gondolom, hogy ez az ítélkezési gyakorlat e határozat 7. cikkével kapcsolatban is alkalmazható. Láttuk ugyanis, hogy ez a cikk az általa nyújtott jogok megszerzését attól a feltételtől teszi függővé, hogy a török munkavállaló a rendes munkaerőpiachoz tartozzon, vagyis hogy jogszerű lehetősége legyen a fogadó tagállam munkaerőpiacához való hozzáférésre.

90. Ha azonban úgy látszik, hogy ez a török munkavállaló csak megtevesztő magatartás következtében kapott tartózkodási és munkavállalási engedélyt, a munkaerőpiachoz való hozzáférése nem tekinthető szabályszerűnek, mivel nem teljesültek a munkaerőpiachoz való hozzáférést lehetővé tévő tartózkodási engedély megadásának feltételei.

91. Ebben az esetben álláspontom szerint az 1/80 határozat 7. cikke által a családtag számára biztosított jogokra való jogosultság attól függ, hogy ez utóbbi a török munkavállaló tartózkodási engedélyének megvonásakor már megszerezte-e ezeket a jogokat.

92. Ugyanis, amint azt a fent hivatkozott Derin-ügyben hozott ítélet alapjául szolgáló ügyre vonatkozó indítványom 30. pontjában már kifejtettem, az említett határozat 7. cikkének első bekezdésében előírt feltételek teljesülésének időpontjától kezdődően e rendelkezés a török munkavállaló családtagjainak önálló munkavállalási jogot biztosít a fogadó tagállamban, amely független e feltételek folyamatos teljesülésétől.³⁴

32 – C-285/95. sz. ügy (EBHT 1997., I-3069. o.).

33 – 26. pont.

34 – Lásd a fent hivatkozott Ayaz-ügyben hozott ítélet 41. pontját. Lásd még a fent hivatkozott Ergat-ügyben hozott ítélet 38. pontját és Cetinkaya-ügyben hozott ítélet 30. pontját.

93. Úgy vélem tehát, hogy amint a családtag megszerezte az 1/80 határozat 7. cikke első bekezdésének első francia bekezdéséből fakadó jogokat, azok már nem vonhatók kétségbe amiatt, hogy a török munkavállaló a múltban megtévesztő magatartást tanúsíthatott, és emiatt az illetékes hatóságok eljárást indítottak tartózkodási jogának megvonása iránt, azt követően, hogy e jogot megszerezte.

csak abban az esetben illetik meg az e rendelkezésből fakadó jogok, ha e munkavállaló tartózkodási engedélyét az előírt hároméves együttlakási időszak letelte után megvonták.

94. Álláspontom szerint a jogbiztonságba ütközik, ha a török munkavállaló által a tartózkodási engedély kérelmezésekor a fogadó tagállam területén tanúsított megtévesztő magatartás miatt e munkavállaló családtagjától megvonják a jogot, amelyet e rendelkezés alapján megszerzett.

97. Hozzáteszem, hogy mivel I. Altun tartózkodási engedélyének meghosszabbítása iránti kérelmet azért utasították el, mert ez utóbbi súlyos bűncselekményt követett el, felmerül a kérdés, e bűncselekmény miatt nem korlátozhatók-e az említett rendelkezés által részére nyújtott jogok.

95. Ha azonban az 1/80 határozat 7. cikke első bekezdésének első francia bekezdéséből fakadó jogokat a török munkavállaló tartózkodási engedélyének megvonásakor még nem szerezték meg, úgy gondolom, hogy az illetékes hatóságok megtagadhatják az említett cikk által a török munkavállaló családtagjai számára biztosított jogok megadását.

98. A Bíróság ítélkezési gyakorlatából következik, hogy az 1/80 határozat 7. cikkének első bekezdéséből fakadó jogok mindössze két feltétellel korlátozhatók.

96. A fenti megfontolásokra tekintettel véleményem szerint az 1/80 határozat 7. cikke első bekezdésének első francia bekezdése úgy értelmezendő, hogy ha egy török munkavállaló megtévesztő magatartás következtében kapott politikai menedékjogot, a családtagját

99. Először, e jogok abban az esetben korlátozhatók, ha az érdekelt a fogadó tagállam

területét jogos indok nélkül jelentős időtartamra elhagyja.³⁵

ellen elrendelt kiutasítás jogszerűségének vizsgálatakor figyelembe kell venniük az illetékes hatóságok utolsó határozata után bekövetkezett olyan tényeket, amelyek az érintett személy magatartása közrendre való veszélyessége ténylegességének megszűnését vagy jelentős csökkenését eredményezhetik.³⁹

100. Másodszor, a fogadó tagállam illetékes hatóságai az 1/80 határozat 14. cikke alapján elrendelhetik az említett jogok megvonását, ha az érdekelt a közrendet, a közbiztonságot vagy a közegészséget ténylegesen és súlyosan veszélyezteti.³⁶

101. E 14. cikk alkalmazásával kapcsolatban a Bíróság kimondta, hogy e 14. cikkre kiutasítás csak akkor alapítható, ha az érintett egyedi magatartása a közrend újabb súlyos megzavarásának konkrét veszélyét rejt magában.³⁷ A Bíróság arra is rámutatott, hogy ilyen intézkedés nem rendelhető el automatikusan a büntetőjogi felelősség megállapítását követően általános megelőzési céllal.³⁸

102. E tekintetben a Bíróság kifejtette, hogy a nemzeti bíróságoknak egy török állampolgár

103. Végül, a fogadó tagállam által a közrend védelmében hozott intézkedéseknek tiszteltben kell tartaniuk az arányosság elvét,⁴⁰ azaz alkalmasnak kell lenniük az általuk követett cél elérésére, és nem haladhatják meg az ehhez szükséges mértéket.

104. A kérdést előterjesztő bíróság feladata tehát ezeknek a tényeknek a feltárása annak megállapítása végett, hogy I. Altun magatartása a közrend újabb súlyos megzavarásának konkrét veszélyét jelenti-e.

35 – Lásd a fent hivatkozott Cetinkaya-ügyben hozott ítélet 36. és 38. pontját.

36 – Ugyanott.

37 – Lásd a fent hivatkozott Derin-ügyben hozott ítélet 74. pontját.

38 – Ugyanott.

39 – Lásd a fent hivatkozott Cetinkaya-ügyben hozott ítélet 47. pontját.

40 – Lásd a fent hivatkozott Derin-ügyben hozott ítélet 74. pontját.

V – Véggövetkeztetések

105. A fenti megfontolásokra tekintettel azt javaslom, hogy a Bíróság a következőképpen válaszolja meg a Verwaltungsgericht Stuttgart által feltett kérdéseket:

- „1) Az Európai Gazdasági Közösség és Törökország közötti társulás létrehozásáról szóló, egyrészről a Török Köztársaság, másrészről az Európai Gazdasági Közösség tagállamai és a Közösség által 1963. szeptember 12-én Ankarában aláírt megállapodás által létrehozott Társulási Tanács által elfogadott, a társulás fejlesztéséről szóló, 1980. szeptember 19-i 1/80 határozat rendelkezései alkalmazandók a fogadó tagállam területére politikai menekültként belépett török munkavállalóra és családtagjaira.
- 2) Az 1/80 határozat 7. cikke első bekezdésének első francia bekezdése úgy értelmezendő, hogy egy török munkavállaló gyermekét megilletik az e határozatból eredő jogok, ha ez e munkavállaló a megkövetelt hároméves időszakban két év és hat hónapig folytatott keresőtevékenységet, a fennmaradó hat hónapban pedig munkanélküli volt.
- 3) Az 1/80 határozat 7. cikke első bekezdésének első francia bekezdése úgy értelmezendő, hogy ha egy török munkavállaló megtevéstől magatartás következtében kapott politikai menedékjogot, a családtagját csak abban az esetben illetik meg az e rendelkezésből fakadó jogok, ha e munkavállaló tartózkodási engedélyét az előírt hároméves együttlakási időszak letelte után megvonták.”